

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Jiřím Kalíkem v právní věci žalobce JUDr. Michala F., nar. , bytem zastoupeného JUDr. Tomášem Homolou, advokátem se sídlem Opletalova 5, Praha 1, proti žalovanému Státnímu pozemkovému úřadu České republiky, se sídlem 130 00 Praha 3, Husinecká 1024/11a, zastoupenému JUDr. Martinem Páskem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1284, o určení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb.,

t a k t o :

- I. Okresní soud v Liberci **nahrazuje projev vůle** České republiky – Státního pozemkového úřadu k uzavření této smlouvy o převodu nemovité věci, **t a k t o**:

Česká republika – Státní pozemkový úřad

1
IČ: 01312774

Husinecká 1024/11a

130 00 Praha 3

(dále jen „převodce“)

a

JUDr. Michal F [REDACTED],

narozen dne [REDACTED]

(dále jen „nabyvatel“)

uzavírají níže uvedeného dne, měsíce a roku ve smyslu ust. § 11a a násl. zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto

SMLOUVU O PŘEVODU NEMOVITÉ VĚCI

I.

Touto smlouvou se převodce zavazuje převést na nabyvatele vlastnické právo k nemovitým věcem – pozemkům (dále jen „**pozemky**“) specifikovaným v čl. II. této smlouvy, vč. jejich součástí a příslušenství, se všemi právy a povinnostmi, a tyto pozemky nabyvateli odevzdat a nabyvatel se zavazuje pozemky ve stavu, v jakém se ke dni podpisu této smlouvy nacházejí, převzít a poskytnout za ně protiplnění způsobem uvedeným v čl. IV. této smlouvy.

Podle vyhlášky č. 316/1990 Sb., kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, v platném znění, činí **hodnota pozemků specifikovaných v čl. II. písm. c) této smlouvy celkem 367.481,- Kč.**

II.

- a) Převodce je ve smyslu zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen „**zákon o SPÚ**“), příslušný hospodařit s následujícími pozemky zapsanými v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Liberec, na LV č. 10002:

pozemek parcelní číslo 256/1 o výměře 49.957 m² – orná půda, k.ú. Machnín (původní pozemková parcela), vč. okrasných, ovocných a trvalých dřevin.

- b) Pro účely této smlouvy se konstatuje, že část shora pod písm. a) uvedeného pozemku je zastavěna stavbami bez č.p. – garážemi a proto bylo usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 18. 4. 2016 pod č.j. 25 C 299/2005-318 rozhodnuto o ustanovení znalce Josefa Slavíčka, bytem [REDACTED], a to za účelem oddělení části pozemku parc. č. 256/1 v k.ú. Machnín a jejich následného ocenění. V souvislosti se znalecm zpracovaným znaleckým posudkem ze dne 10. 12. 2016 č. 3993/145/2016 zadal soudem jmenovaný znalec zpracování geometrického plánu pro rozdělení pozemku a vyznačení obvodu budovy č. 1027-21/2016 ze dne 18. 5. 2016 (zpracovaným Annou P. [REDACTED] bytem [REDACTED], IČ 04605501). Tento geometrický plán tvoří nedílnou součást této smlouvy.

- c) Předmětem této smlouvy je :
- pozemek parc. č. 256/1 o výměře 49.097 m² – orná půda** (vč. trvalých dřevin) a **pozemek parc. č. 256/21 o výměře 763 m² – orná půda** (vč. ovocných a okrasných dřevin), oba v k.ú. Machnín, obec Liberec, přičemž oba shora uvedené pozemky vznikly oddělením z původní pozemkové parcely č. 256/1 o výměře 49.957 m² – orná půda, k.ú. Machnín, a to na základě geometrického plánu specifikovaného pod písm. b) čl. II. této smlouvy (dále jen jako „předmětné pozemky“).

III.

Nabyvatel má vůči převodci nárok na převod jiného pozemku dle zákona o půdě a tento nárok uplatňuje na základě:

- Rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava – Referátu okresního pozemkového úřadu ze dne 31. 8. 2001, č.j. PÚ-1/313/01-201/3-R 1, které nabylo právní moci dne 24. 4. 2003;
- Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Jihlava ze dne 19. 9. 2012, č.j. PÚ-313/01-202/1-R3, které nabylo právní moci dne 1. 10. 2012;
- Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 28. 5. 2013, č.j. SPU 206917/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 3. 6. 2013;
- Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 6. 9. 2013, č.j. SPU 365531/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 11. 9. 2013; a
- Dohody o vyčíslení restitučního nároku – náhrady za živý, mrtvý inventář a zásoby ze dne 13. 12. 2012 ve znění jejího dodatku ze dne 27. 11. 2013.

IV.

Ve smyslu ust. § 14 odst. 5 zákona o SPÚ započte převodce na úhradu ceny předmětných pozemků všechny nároky, které má nabyvatel podle zákona o půdě vůči státu a jejichž uspokojení je příslušný zajistit převodce a považuje je přitom za nesporné. Převodce je oprávněn započítat na úhradu kupní ceny i jiné pohledávky nabyvatele vůči státu, u kterých je příslušný k plnění. Pohledávky, je-jichž výše je sporná, lze takto započítat jen ve výši, kterou má převodce za prokázanou.

S ohledem na skutečnost, že hodnota pozemků stanovená dle čl. I. odst. 2 této smlouvy je nižší než celkové nároky nabyvatele vůči převodci (viz čl. III. této smlouvy), budou na úhradu převodní ceny použity nároky nabyvatele vyplývající z:

- Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 6. 9. 2013, č.j. SPU 365531/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 11. 9. 2013, a to v části hodnoty předmětných pozemků ve výši 100.000,- Kč;

a

- Dohody o vyčíslení restitučního nároku – náhrady za živý, mrtvý inventář a zásoby ze dne 13. 12. 2012, ve znění jejího dodatku ze dne 27. 11. 2013, a to ve výši zbývajících částí hodnoty předmětných pozemků ve výši **267.481,- Kč**.

V.

Vlastnické právo k předmětným pozemkům dle čl. II. této smlouvy přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

VI.

Návrh na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí podá u příslušného katastrálního úřadu do 30 dnů ode dne účinnosti této smlouvy nabyvatel.

VII.

Jakékoli změny či doplňky této smlouvy lze učinit pouze písemnou formou na základě dohody smluvních stran.

Tato smlouva je vyhotovena ve třech stejnopisech, z nichž každý má platnost originálu, přičemž jeden stejnopis obdrží převodce a dva stejnopisy obdrží nabyvatel.

Tato smlouva nabývá účinnosti dnem podpisu oběma smluvními stranami.

Smluvní strany výslovně prohlašují, že se seznámily s obsahem této smlouvy, která byla sepsána podle jejich pravé a svobodné vůle, určitě, vážně a srozumitelně, nikoliv v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek, s jejím obsahem souhlasí a na důkaz toho připojují své podpisy.

V _____ dne _____.

Převodce

Nabyvatel

II. Návrh žalobce na nahrazení projevu vůle k uzavření smlouvy o převodu nemovité věci, a to pozemku p.č. 567/1 o výměře 11876 m² – trvalý travní porost, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Radčice u Krásné Studánky, obec Liberec, u Katastrálního úřadu pro Liberecký, Katastrální pracoviště Liberec, **se z a s t a v u j e .**

III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 187.719,60 Kč k rukám JUDr. Tomáše Homoly, advokáta v Praze, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Původní žalobce Lukáš P. se žalobou podanou k soudu dne 30.6.2005 domáhal vydání rozhodnutí, kterým by předchůdci žalovaného - Pozemkovému fondu České republiky, se sídlem 130 00 Praha 3, Husinecká 1024/11a, IČ 45797072, byla uložena povinnost uzavřít se žalobcem smlouvu podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, o převodu pozemků p.p.č. 567/1, v k.ú. Radčice u Krásné Studánky o výměře 11.876 m² a p.p.č. 256/1 k.ú. Machnín o výměře 49.957 m², v celkovém ocenění 245.736,- Kč. Jeho celkový restituční nárok je složen z několika dílčích nároků, které na žalobce byly postoupeny smlouvami o postoupení pohledávek ve vyšší výši, než je hodnota předmětných pozemků.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil, měl za to, že nárok je prekludován ke dni 31.12.2005, a navrhoval zamítnutí žaloby.

Protože v průběhu řízení původní žalovaný Pozemkový fond ČR zanikl s účinností od 1.1.2013, když zák.č. 569/1991 Sb. o Pozemkovém fondu ČR byl zrušen zákonem č. 503/2012 o Státním pozemkovém úřadu, rozhodl soud v souladu s § 107 o.s.ř. že v řízení bude namísto původního žalovaného pokračováno s jeho právním nástupcem, tedy se Státním pozemkovým úřadem, se sídlem v Praze 3, Husinecká 1024/11a, 130 00, IČ 01312774.

Oznámením ze dne 26.3.2014 sdělil žalobce JUDr. Michal F., že mu byly postoupeny nároky původního žalobce třemi Smlouvami o postoupení pohledávek ze dne 26.3.2014 v celkové výši pohledávek za žalovaným ve výši 654.443 Kč,- Kč.

Usnesením ze dne 24.6.2014 soud připustil, aby do řízení na místo dosavadního žalobce Lukáše P., nar. , bytem , vstoupil JUDr. Michal F., nar. , bytem , když žalobce se žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost uzavřít s žalobcem smlouvu o převodu pozemků podle § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb. Podáním ze dne 27.3.2014 žalobce navrhl, aby do řízení na jeho místo vstoupil JUDr. Michal F., nar. , bytem , neboť na základě třech smluv o postoupení pohledávek ze dne 26.3.2014 své pohledávky za žalovaným, o něž v řízení jde, postoupil (§ 107a odst. 1 občanského soudního řádu). Nabyvatel práv a povinností, o něž v řízení jde, tj. JUDr. Michal F., se vstupem do řízení na straně žalobce souhlasil.

Usnesením ze dne 9. dubna 2015 bylo rozhodnuto o připuštění změny žaloby v tom smyslu, že původní žalobce podal dne 30.6.2005 u zdejšího soudu žalobu, kterou se proti žalované domáhal určení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., k nemovitostem – pozemkům p.p.č. 567/1, k.ú. Radčice u Krásné Studánky a p.p.č. 256/1, k.ú. Machnín, když dne 10.8.2014 byla soudu doručena změna návrhu, kterou se nový žalobce domáhá změny návrhu na zahájení řízení, když žalobce je osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě, má nárok na převod jiných pozemků ve vlastnictví státu dle § 11a a násl. zákona o půdě, doložil nárok rozhodnutím tehdejší Okresního úřadu Jihlava – referátu okresního pozemkového úřadu ze dne 31.8.2001 a navrhl změnu žaloby ve smyslu nahrazení projevu vůle k pozemku p.č. 567/1, trvalý travní porost, k.ú. Radčice u Krásné Studánky a pozemku p.č. 256/1, orná půda, k.ú. Machnín.

Soud změnu žaloby připustil, neboť žalobce se domáhá svého nároku ze stejného důvodu, pouze k jiným pozemkům ve vlastnictví žalovaného.

Žalobce se tedy žalobou domáhal nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s žalobcem smlouvu podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, o převodu pozemků p.p.č. 567/1, v k.ú. Radčice u Krásné Studánky o výměře 11.876 m² a p.p.č. 256/1 k.ú. Machnín o výměře 49.957 m², v celkovém ocenění 245.736,- Kč, když k nim má právo hospodaření žalovaný. Uvedl, že je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 zák. č. 229/1991 Sb., proto má nárok na převod jiných pozemků ve vlastnictví státu ve smyslu § 11a a násl. zákona o půdě jako náhrady za pozemky, které nelze vydat. Současně má pak žalobce i nárok na náhradu za nevydaný živý a mrtvý inventář ve smyslu § 20 zákona o půdě. Nabyvatel má vůči převodci nárok na převod jiného pozemku dle zákona o půdě a to : Rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava – Referátu okresního pozemkového úřadu ze dne 31. 8. 2001, č.j. PÚ-1/313/01-201/3-R 1, které nabylo právní moci dne 24. 4. 2003;

Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Jihlava ze dne 19. 9. 2012, č.j. PÚ-313/01-202/1-R3, které nabylo právní moci dne 1. 10. 2012; Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 28. 5. 2013, č.j. SPU 206917/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 3. 6. 2013; Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 6. 9. 2013, č.j. SPU 365531/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 11. 9. 2013; a Dohody o vyčíslení restitučního nároku – náhrady za živý, mrtvý inventář a zásoby ze dne 13. 12. 2012 ve znění jejího dodatku ze dne 27. 11. 2013. Cena předmětného pozemku činí podle znaleckého posudku částku 367.481,- Kč. Tato cena má být uhrazena tak, že se na ni započte nárok žalobce z Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 6. 9. 2013, č.j. SPU 365531/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 11. 9. 2013, a to v části hodnoty předmětných pozemků ve výši 100.000,- Kč a z Dohody o vyčíslení restitučního nároku – náhrady za živý, mrtvý inventář a zásoby ze dne 13. 12. 2012, ve znění jejího dodatku ze dne 27. 11. 2013, a to ve výši zbývajících částí hodnoty předmětných pozemků ve výši 267.481,- Kč. Tento postup navrhuje žalobce z důvodu liknavosti a libovůle žalovaného ve věci přidělování náhradních pozemků, když žaloba domáhající se vydání konkrétního pozemku může potom představovat možný prostředek ochrany proti libovůli, když tyto skutečnosti žalobce tvrdil, když tuto liknavost, nečinnost a svévoli žalovaného ve vztahu k rozhodnutí z roku 2001 a vyčíslování restitučního nároku z rozhodnutí vyplývajících dovozoval z 1. Rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava – Referátu okresního pozemkového úřadu č.j. PÚ-1/313/01-201/3-R 1 ze dne 31. 8. 2001, které bylo prvním z restitučních rozhodnutí o restitučním nároku pí. Elišky F██████, matky a právní předchůdkyně žalobce, nabylo právní moci dne 24. 4. 2003 (dále jen "rozhodnutí z roku 2001"). V návaznosti na rozhodnutí z roku 2001 provedl žalovaný ještě v roce 2003 vyčíslení restitučního nároku z tohoto rozhodnutí vyplývajících. Existenci tohoto vyčíslení však žalovaný před žalobcem zatajoval, a to až do roku 2012, kdy provedl vyčíslení nové. Žalovanému přitom nic nebránilo v tom, aby žalobci sdělil, na jakou částku je jeho restituční nárok vyčíslen; pokud by tak žalovaný býval učinil, žalobce by býval byl projednal předmětný restituční nárok v dědickém řízení již v roce 2007, odkdy by býval byl mohl být evidován u žalovaného jakožto oprávněná osoba. Dále dne 18. 9. 2006 pí. Eliška F██████ zemřela. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 22 D 476/2006 – 22 a) ze dne 19. 4.

2007 bylo potvrzeno, že jejím jediným zákonným dědicem je žalobce. O tom, že jediným zákonným dědicem pí. Elišky F. je žalobce, byl žalovaný informován nejprve prostřednictvím usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2007, č.j. 18 Co 144/2006-394, tj. v rámci řízení o žalobě obce Puklice, jehož byl vedlejším účastníkem. O úmrtí pí. Elišky F. a o tom, kdo je jejím dědicem, byl žalovaný následně formálně informován dopisem ze dne 18. 2. 2008 a dopisem ze dne 21. 3. 2008, prostřednictvím kterého žalobce současně žalovaného požádal o sdělení, zda lze na základě přiloženého usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 22 D 476/2006 – 22 a) ze dne 19. 4. 2007 v řízení pokračovat s žalobcem bez dalšího, či je třeba příslušný restituční nárok doprojednat v dědickém řízení, přičemž žalovaného současně upozornil na to, že v takovém případě bude nezbytné poskytnout žalobci vyčíslení příslušného restitučního nároku. Na dopis žalobce ze dne 18. 2. 2008 reagoval žalovaný dopisem ze dne 25. 2. 2008 nazvaným *"Doprojednání dědictví"*, ve kterém je mj. uvedeno, že pokud některé soudy příslušný restituční nárok neprojednávají, *"je nutné jejich vyjádření a potvrzení o okruhu dědiců"*, načež žalovaný žalobce požádal o *"doprojednání dědictví po paní Elišce F. ve věci výše uvedených nemovitostí, respektive o zaslání vyjádření soudu ve věci uplatněného dosud neprojednaného nároku paní Elišky F."*. Jelikož bez ocenění předmětného restitučního nároku nebylo doprojednání dědictví možné, nechal si žalobce v návaznosti na právě uvedený dopis žalovaného pro účely jednání se žalovaným dne 9. 4. 2008 od Obvodního soudu pro Prahu 7 vystavit potvrzení o okruhu dědiců, ve kterém je uvedeno, že veškeré dědictví po pí. Elišce F. nabyt žalobce. Na dopis žalobce ze dne 21. 3. 2008 reagoval žalovaný dopisem ze dne 21. 5. 2008 nazvaným *"Restituční nárok paní Elišky F."*. Namísto toho, aby žalovaný odpověděl na otázku, zda bude se žalobcem na podkladě zaslání usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 v řízení pokračováno jakožto s oprávněnou osobou, či zda je třeba příslušný nárok doprojednat v dědickém řízení, žalovaný pouze konstatoval, že navzdory existenci pravomocného správního rozhodnutí (ohledně výroku II.) s ohledem na stále probíhající soudní řízení o žalobě obce Puklice (avšak již jen ohledně výroku I. rozhodnutí) náhradu za nevydané nemovitosti poskytnout odmítá a de facto žalobce vyzval k podání žaloby. To vše za situace, kdy výrok II. rozhodnutí byl ode dne 5. 11. 2005 pravomocný (viz usnesení Okresního soudu v Jihlavě č.j. 12 C 163/2003-223 ze dne 14. 9. 2005, které je přílohou č. 5 podání žalobce ze dne 2. 6. 2014), přičemž v době, kdy žalovaný s tímto tvrzením přišel, ani odlišné rozhodnutí soudu ohledně výroku I. nebylo způsobilé výrok II. zvrátit. Dotaz žalobce, zda je nezbytné, aby restituční nárok vyplývající z rozhodnutí z roku 2001 byl doprojednat v dědickém řízení, či zda žalovanému postačuje usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7, které žalobce označuje za jediného dědice pí. Elišky F. tak zůstal ze strany žalovaného nezodpovězen. Žalovanému přitom nic nebránilo v tom, aby žalobci poskytl vyčíslení restitučního nároku z roku 2003, aby bylo možné rozhodnutí z roku 2001 v rámci dědického řízení doprojednat. Výše uvedeným dotazem žalobce vzneseným v roce 2008 se žalovaný začal zabývat až v roce 2011, jak vyplývá z korespondence, kterou mezi sebou vedly jednotlivé útvary žalovaného (viz níže). V dopise Ing. Jaroslava H., vedoucího Krajského pracoviště PF ČR pro kraj Vysočina, ze dne 16. 5. 2011, adresovaném JUDr. Jarmile S. ze sekce právní PF ČR je uvedeno následující:

"Dne 18. 9. 2006 zemřela oprávněná osoba paní Eliška F. a jako jediný dědic ze zákona vstoupil de jejích práv a povinností její syn JUDr. Michal F. který v zastoupení advokátní kanceláře, Uhlíř, Homola a spol. dopisem ze dne 21. 3. 2008 sdělil, že je právním nástupcem paní Elišky F. jako jediný zákonný dědic, což doložil usnesením Obvodního

soudu pro Prahu 7 ze dne 19. 4. 2007, č.j. 22 D 476/2006-22 a) a požádal o sdělení, zda má nárok na vydání náhrady za živý a mrtvý inventář dodatečně projednat v dědickém řízení po zemřelé zůstavitelce Elišce F. [redacted] či zda budeme pokračovat v projednávání tohoto nároku bez dalšího s JUDr. Michalem F. [redacted]. (...) V případě kladné odpovědi Vás dále žádáme o sdělení stanoviska, zda je nutné, aby restituční nárok za živý a mrtvý inventář byl po oprávněné osobě, zemř. Elišce F. [redacted] dodatečně projednán v dědickém řízení nebo zda můžeme bez dalšího vést řízení o přiznání této náhrady s JUDr. Michalem F. [redacted]."

V dopise Mgr. Markéty J. [redacted] vedoucí sekce právní PF ČR, ze dne 26. 5. 2011 adresovaném Ing. Jaroslavu H. [redacted], vedoucímu Krajského pracoviště PF ČR pro kraj Vysočina, je uvedeno následující: "Jak již shora řečeno, spor se v současné době vede již jen o některé nemovitosti (viz výrok I. zmiňovaného rozsudku Okresního soudu v Jihlavě sp. zn. 12 C 163/2003), a ať toto soudní řízení dopadne jakkoliv, ostatních nemovitostí uvedených v předmětném rozhodnutí pozemkového úřadu se už netýká, když řízení ohledně nich soud zastavil. Za těchto okolností je JUDr. F. [redacted] v postavení oprávněné osoby, které mu svým rozhodnutím přiznal příslušný správní orgán, a to se všemi souvisejícími nároky.

Dodatečně projednání nároku na náhradu za ŽMI v dědickém řízení – za situace, kdy je JUDr. F. [redacted] jediným zákonným dědicem (viz usnesení OS pro Prahu 7 ze dne 19. 4. 2007), patří do první dědické skupiny a tedy neplatí dědickou daň, nepokládáme za nutné. Tento závěr projednala sekce právní se sekci restitucí." Z právě uvedeného vyplývá, že od samého počátku žalovanému zcela postačovalo (či postačovat mělo) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 o tom, že žalobce je jediným zákonným dědicem pí. Elišky F. [redacted], které nadto bylo ohledně rozhodnutí z roku 2001 akceptováno Krajským soudem v Brně, konkrétně usnesením č.j. 18 Co 144/2006-394 ze dne 7. 8. 2007. Jakýkoli požadavek žalovaného nad tento rámec byl dle žalobce nepřipustným a nepřiměřeným obtěžováním oprávněné osoby, když navíc následující jednání žalovaného dává tušit, že jeho jediným účelem byla snaha žalovaného ex post ospravedlnit svou letitou liknavost, nečinnost a svévoli.

S žádostí o vyčíslení restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí z roku 2001 se na žalovaného obrátil dokonce příslušný notář, který předmětný nárok bez jeho vyčíslení v dědickém řízení doprojednat odmítal. V ostatních řízeních o obdobných žalobách žalobce proti žalovanému žalovaný tvrdí, že restituční nárok vyplývající z rozhodnutí z roku 2001 nevyčísлил ze dvou důvodů, a to jednak z důvodu soudního řízení probíhajícího před Okresním soudem v Jihlavě, druhak z důvodu potřeby doprojednat tento nárok v dědickém řízení. Z výše uvedeného však vyplývá, že doprojednat restituční nárok vyplývající z rozhodnutí z roku 2001 nebylo možné bez jeho vyčíslení, přičemž vyčíslení žalovaný žalobci odmítal poskytnout až do roku 2012. Tvrdí-li žalovaný, že k vyčíslení restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí z roku 2001 mohl žalovaný přistoupit až v roce 2012, jedná se o tvrzení nepravdivé a nemravné, když je zcela zřejmé, že doprojednání dědictví následovalo až po vyčíslení restitučního nároku a že bez vyčíslení restitučního nároku nebylo jeho doprojednání v dědickém řízení možné – k doprojednání restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí z roku 2001 v dědickém řízení přistoupil žalobce bezprostředně poté, co mu žalovaný sdělil hodnotu předmětného restitučního nároku a předal příslušný znalecký posudek, k čemuž došlo dne 7. 8. 2012, jak ostatně vyplývá z dopisu žalovaného ze dne 12. 10. 2012 nazvaného "Restituční nárok za nevydané pozemky – oprávněná osoba JUDr. Michal F. [redacted]. Potvrzením o uznání přechodu dědictví po pí. Elišce F. [redacted] na žalobce je ostatně věta uvedená v každém z restitučních rozhodnutí vydaných v roce 2012 a 2013, kde je uvedeno, že: "Uplatnění nerozhodnutý nárok přešel na pozůst. syna JUDr. Michala F. [redacted]"

(*usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 19. 4. 2007, čj. 22 D 476/2006, právní moc 22. 5. 2007*).“ Z právě uvedené citace je patrné, že žalovaný bez dalšího uznával přechod restitučních nároků pí. Elišky F. na žalobce (na základě nejstaršího ze všech dědických rozhodnutí a současně tedy i rozhodnutí, ve kterém není předmětný restituční nárok uveden, neboť k jeho doprojednání v dědickém řízení došlo až v roce 2012), když doprojednání dědictví bylo pouhou formalitou nezbytnou spíše pro právní jistotu žalobce než-li žalovaného.

Ohledně restitučních nároků žalobce dle ust. § 18a zákona o půdě ve všech soudních řízeních o obdobných žalobách žalobce proti žalovanému vznášá žalovaný námitky proti žalobcem navrhovanému způsobu vypořádání kupní ceny za žalované pozemky. Prostřednictvím smlouvy o převodu nemovité věci, která je součástí petitu, žalobce navrhuje, aby kupní ceny byla uhrazena veškerými jeho restitučními nároky vyplývajících z rozhodnutí žalovaného (počínaje rozhodnutím nejstarším), tedy i restitučními nároky dle ust. § 18a zákona o půdě vyplývajících z *"Dohody o vyčíslení restitučního nároku – náhrady za živý, mrtvý inventář a zásoby ze dne 13. 12. 2012 ve znění jejího dodatku ze dne 27. 11. 2013"* (dále jen *"Dohoda"*). Aby žalobce předešel spekulacím žalovaného, že restituční nárok vyplývající z Dohody není způsobilý být předmětem této žaloby, jak žalovaný ve všech soudních řízeních o obdobných žalobách opakovaně tvrdí, považuje žalobce za vhodné uvést následující. Žalobce podal *"Žalobu na nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít se žalobcem smlouvu o převodu nemovité věci jako pozemkové náhrady ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění"*, tj. ve smyslu celého zákona o půdě, nikoli pouze ve smyslu jeho ust. § 11a. Smlouva o převodu nemovité věci, která je součástí petitu, je pak uzavírána *"ve smyslu ust. § 11a a násl. zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění"*. Z ust. § 18a odst. 2 zákona o půdě vyplývá, že náhrada spočívá primárně v poskytnutí nemovitostí, sekundárně pak v poskytnutí hotovosti či cenných papírů nemajících povahu státních dluhopisů. Z názvu žaloby, textu petitu i z obsahu žaloby samotné vyplývá, že prostřednictvím podané žaloby se žalobce domáhá uspokojení veškerých svých restitučních nároků, tedy i nároků dle ust. § 18a zákona o půdě. Žalobce tedy trvá na tom, že veškeré jeho restituční nároky lze na úhradu kupní ceny žalovaných pozemků použít. Nelze navíc pominout, že mezi oprávněnými osobami je obecně známou skutečností, že pozemky, které byly nabídnuty v nabídkovém řízení, avšak žádná z oprávněných osob o ně neprojevila zájem, nebo pozemky, které sice některá z oprávněných osob vysoutěžila, ale z jejichž převodu na oprávněnou osobu následně sešlo, tzv. neprodané pozemky, žalovaný převádí výhradně za nároky dle ust. § 18a zákona o půdě. Z přílohy č. 1 žaloby nadto vyplývá, že v letech 2012 a 2013 se žalobce zúčastnil nabídkového řízení žalovaného celkem 18krát. Bylo přitom běžnou praxí, že polovina kupní ceny náhradního pozemku byla hrazena restitučním nárokem dle ust. § 11a a polovina restitučním nárokem dle ust. § 18a zákona o půdě, event. i jiným způsobem, jak ostatně vyplývá z žádosti o převod pozemku Vinoř (viz důkaz č. 7 žaloby); vše vždy záviselo na podmínkách toho kterého konkrétního nabídkového řízení. Závěrem žalobce poukazuje na to, že všechna rozhodnutí, prostřednictvím kterých bylo obdobným žalobám žalobce vyhověno, respektují žalobcem navrhovaný způsob vypořádání, tj. uhrazení kupní ceny z jedné poloviny nároky dle ust. § 11a a z jedné poloviny nároky dle ust. § 18a zákona o půdě (viz příloha č. 1 až 6). Ohledně nejnovějších projevů svévole žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný konstantně nepravdivě tvrdí, že restituční nároky oprávněných osob vypořádává zcela v souladu s ust. § 11a zákona o půdě, a to prostřednictvím veřejných nabídek pozemků,

nicméně toto tvrzení žalovaného mj. vyvrací nejnovější projevy svévole žalovaného. Žalovaný v rozporu se zákonem o půdě dlouhodobě a opakovaně upřednostňuje prodeje pozemků před uspokojováním restitučních nároků oprávněných osob, žalobce nevyjímaje. Dne 5. 10. 2011 uzavřel žalovaný v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona o půdě kupní smlouvu č. 1006951120 s AGRO družstvem vlastníků Puklice (tedy osobou od žalobce odlišnou), jejímž předmětem byly pozemky, ohledně kterých uplatnil žalobce restituční nárok. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o půdě přitom stanoví, že: *"Povinná osoba je povinna s nemovitostmi až do jejich vydání oprávněné osobě nakládat s péčí řádného hospodáře, ode dne účinnosti tohoto zákona nemůže tyto věci, jejich součásti a příslušenství převést do vlastnictví jiného. Takové právní úkony jsou neplatné. Právo na náhradu škody, kterou povinná osoba způsobí oprávněné porušením těchto povinností, zůstává ustanovením § 28 nedotčeno."* Z důvodu právě popsaného postupu žalovaného byl žalobce nucen podat správní žalobu k Okresnímu soudu v Jihlavě. Nezákonné rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2013 č.j. SPU 368287/2013/520100/Krška1 tak bylo dne 22. 6. 2015 nahrazeno dosud nepravomocným rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě č.j. 9 C 247/2013-148 (v podrobnostech viz příloha č. 7 a 8). Dále tvrzení žalovaného, že restituční nároky oprávněných osob vypořádává v souladu s ust. § 11a zákona o půdě prostřednictvím veřejných nabídek pozemků, je nepravdivé již proto, že při posledním pokusu žalobce zúčastnit se nabídkového řízení (ohledně 9ti pozemků v k.ú. Kunštát u Orlického Záhoří, okres Rychnov nad Kněžnou) byl žalobce žalovaným z tohoto nabídkového řízení nezákonně vyřazen, přičemž důvody tohoto vyřazení žalovaný žalobci navzdory jeho opakovaným výzvám nesdělil. Přestože na základě podnětu žalobce žalovaný následně rozhodl o neplatnosti tohoto vyřazení, vypovídá právě popsaný přístup žalovaného o tom, jak žalovaný přistupuje k vypořádávání restitučních nároků žalobce, neboť ve vztahu k žalobci jedná žalovaný protizákonně takřka neustále a následkem toho nutí žalobce opakovaně vynakládat na obranu proti svým nezákonným aktům značné finanční prostředky. S ohledem na vše, co bylo v řízení až dosud uvedeno, žalobce trvá na tom, že žalovaný byl vůči žalobci liknavý, nečinný až svévolný. Liknavost, nečinnost a svévole žalovaného vůči žalobci se tedy projevila přinejmenším:

- I. při samotném rozhodování žalovaného o restitučních nárocích žalobce, které trvalo celkem 12 let – o restitučních nárocích žalobce rozhodoval žalovaný postupně, a to tak, že první restituční rozhodnutí vydal žalovaný nejprve v roce 2001, přičemž další restituční rozhodnutí následovala až v letech 2012 až 2013;
- II. Při následném vyčíslování restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí z roku 2001, neboť ode dne, kdy předmětné rozhodnutí nabylo částečně plné moci (5. 11. 2005), do dne, kdy žalovaný poskytl žalobci vyčíslení nároku z rozhodnutí vyplývajícího (7. 8. 2012), uplynulo bezmála 7 let, během kterých byla žalobci z důvodu svévole žalovaného účast v nabídkových řízeních pro oprávněné osoby odepřena;
- III. při řešení nastalé situace ohledně pozemku Vinoř, neboť, bez ohledu na pochybení žalovaného v této věci, žalovaný jednal svévolně již tím, že opakovaně nereagoval ani na naléhavé a opakované výzvy žalobce k řešení nastalé situace (vč. žádosti o osobní jednání); a v neposlední řadě
- IV. v přístupu žalovaného k restitučním nárokům žalobce obecně, neboť žalovaný v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona o půdě převedl pozemky, ohledně kterých žalobce uplatnil restituční nárok, na třetí osoby, následkem čehož byl žalobce nucen vynaložit další čas, energii a prostředky na vedení dalšího soudního sporu, a to jen proto, že žalovaný nectil zákon o půdě a

opakovaně jej ve vztahu k žalobci porušoval. Žalovaný se odvolal na nedostatek pravomoci tyto převody zrušit a namísto toho žalobce vyzval, ať se obrátí na soud.

Nelze přitom opomenout, že pí. Eliška F. [redacted] uplatnila své restituční nároky dle zákona o půdě poprvé již v roce 1992 a podruhé pak v roce 2001, přičemž o nápravu majetkových křiv usilovala již od roku 1945, tj. od svého návratu z koncentračního tábora. Přestože restituční nároky byly u žalovaného uplatněny již v roce 2001, k definitivnímu rozhodnutí a vyčíslení restitučních nároků došlo až v letech 2012 až 2013, následkem čehož zůstává velmi významná část restitučních nároků žalobce dosud nevypořádána. Dle žalobce je přitom lhostejno, jakou měrou se na dlouhodobém neuspokojení jeho restitučních nároků podílel stát prostřednictvím žalovaného samotného, tj. prostřednictvím České republiky – Státního pozemkového úřadu, a jakou měrou se na dlouhodobém neuspokojení jeho restitučních nároků podílel Okresní soud v Jihlavě, který žalobou obce Puklice napadané rozhodnutí z roku 2001 projednával a který nejen, že opakovaně nerespektoval pokyny nadřízeného soudu (Krajského soudu v Brně), ale který soudní řízení zcela nepřiměřeně protahoval (soudní řízení probíhalo od 15. 4. 2003 do 29. 5. 2013), neboť na celé restituční řízení je třeba nahlížet kontinuálně. Žalobce se domnívá, že ať už byl případ restitučních nároků pí. Elišky F. [redacted] jakkoli komplikovaný a specifický, nelze za tyto komplikace trestat žalobce jakožto jejího dědice, a způsobovat tímto jednáním další křivdy, když zákon o půdě byl přijat právě za tím účelem, aby byly křivdy oprávněným osobám způsobené odčiněny.

Tato svá tvrzení žalobce doložil důkazy, a to :

- 1) Dopis žalobce adresovaný Pozemkovému fondu ČR ze dne 6. 6. 2012;
- 2) Nedatovaný dopis Pozemkového fondu ČR – odpověď na dopis žalobce ze dne 6. 6. 2012;
- 3) Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 19. 4. 2007, č.j. 22 D 476/2006 – 22 a);
- 4) Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2007, č.j. 18 Co 144/2006-394;
- 5) Dopis Ministerstva zemědělství – Zemědělské agentury a pozemkového úřadu v Jihlavě ze dne 25. 2. 2008 nazvaný "*Doprojednání dědictví*";
- 6) Dopis žalobce adresovaný Pozemkovému fondu ČR ze dne 21. 3. 2008;
- 7) Potvrzení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9. 4. 2008, č.j. 22 D 476/2006;
- 8) Dopis Pozemkového fondu ČR ze dne 21. 5. 2008 nazvaný "*Restituční nárok paní Elišky F. [redacted]*";
- 9) Dopis Ing. Jaroslava H. [redacted], vedoucího Krajského pracoviště PF ČR pro kraj Vysočina, ze dne 16. 5. 2011 adresovaný JUDr. Jarmile S. [redacted] ze sekce právní PF ČR;
- 10) Dopis Mgr. Markéty J. [redacted], vedoucí sekce právní PF ČR, ze dne 26. 5. 2011 adresovaném Ing. Jaroslavu H. [redacted], vedoucímu Krajského pracoviště PF ČR pro kraj Vysočina;
- 11) Dopis notáře JUDr. Josefa Sládka ze dne 13. 6. 2012 nazvaný "*Žádost o sdělení v dodatečném projednání dědictví po Elišce F. [redacted], r.č. [redacted], bytem [redacted], zemř. 18. 9. 2006*";

■

- 12) Dopis žalobce ze dne 21. 9. 2012 nazvaný "*Dědické rozhodnutí pro účely vypořádání náhrady za nevydané pozemky*" vč. podacího lístku;
- 13) Dopis Pozemkového fondu ČR ze dne 12. 10. 2012 nazvaný "*Restituční nárok za nevydané pozemky – oprávněná osoba JUDr. Michal F. [redacted]*";
- 14) Metodika žalovaného ze dne 27. 4. 20145 nazvaná "*Neprodané pozemky*" dostupná na internetových stránkách žalovaného (<http://www.spucr.cz/restituce/restitucni-nahrady/neprodane-pozemky>);
- 15) "*Žádost oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku*" ze dne 15. 7. 2015 ohledně 9ti pozemků v k.ú. Kunštát u Orlického Záhoří, okres Rychnov nad Kněžnou;
- 16) Dopis žalovaného ze dne 26. 8. 2015 nazvaný "*Sdělení k žádosti oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku podle ustanovení § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů*" zn. SPU 439578/2015/114/Gre;
- 17) Odpověď žalobce ze dne 1. 9. 2015 na "*Sdělení k žádosti oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku podle ustanovení § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů*";
- 18) Dopis žalovaného ze dne 2. 9. 2015 nazvaný "*Sdělení k žádosti oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku podle ustanovení § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů*" zn. SPU 439578/2015/114/Gre;
- 19) Odpověď žalobce ze dne 3. 9. 2015 na "*Sdělení k žádosti oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku podle ustanovení § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů*";
- 20) Dopis žalovaného ze dne 3. 9. 2015 nazvaný "*Sdělení k podání*" zn. SPU 455254/2015/114/Gre.
- 21) Přípis pí. Elišky F. [redacted] ze dne 20. 4. 2006 zaslaný Okresnímu soudu v Jihlavě, ve kterém pí. Eliška F. [redacted] soudu sama stručně popisuje svou celoživotní snahu o nápravu křivd, jichž se stát na její rodině dopustil, a který žalobce předkládá za účelem komplexního pohledu na věc; a
- 22) Rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava – Referátu okresního pozemkového úřadu ze dne 14. 10. 1994, jež ilustruje nekompetentnost žalovaného ohledně vypořádávání restitučních nároků oprávněných osob, neboť přinejmenším v případě pí. Elišky F. [redacted] žalovaný natolik upřednostňoval doslovný výklad zákona, že následkem toho vydal rozhodnutí, které bylo v rozporu s jeho účelem (viz zejm. str. 6 až 7).
- 1) Rozsudek Okresního soudu v Benešově č.j. 8 C 46/2014-311 ze dne 12. 9. 2014;
- 2) Rozsudek Okresního soudu Praha-západ č.j. 8 C 144/2014-229 ze dne 27. 3. 2015 potvrzený rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 24 Co 319/2015-348 ze dne 1. 10. 2015;
- 3) Rozsudek Okresního soudu v Sokolově č.j. 12 C 143/2014-210 ze dne 1. 4. 2015 potvrzený rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 12 Co 215/2015-269 ze dne 5. 8. 2015;
- 4) Rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové č.j. 15 C 67/2014-788 ze dne 1. 7. 2016; potvrzený rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 24 Co 336/2016-828.

Žalovaný namítal, že nároky, které nabyl žalobce od pana Lukáše P. [REDACTED], jsou prekludovány ke dni 31.12.2005, postoupením nároku není možné, aby došlo ke znovuzískání již jednou prekludovaného práva na vydání náhradních pozemků. Postup vypořádání nároků stanovuje ust. § 11a zák. 229/91 Sb., a to formou veřejné nabídky. Prolomení tohoto postupu je možné pouze ve zcela ojedinělých a odůvodněných případech. Žalobce nastoupil do soudního řízení v okrese, ke kterému nemá žalobce žádný vztah, a jeho restituční nároky pocházejí z jiných oblastí České republiky. Na straně žalobce nemůže existovat legitimní očekávání, které by mohlo vést ke shora uvedenému postupu dle ust. § 11a zák. 229/91 Sb., respektive k prolomení tohoto postupu. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že nepostupoval liknavě, svévolně nebo diskriminačně. Vůči žalobci není liknavý ani postup ve věci restituce po paní Elišce F. [REDACTED], ale naopak z důvodu právní jistoty byl žalovaný nucen vyčkat výsledku soudního sporu, který nevyvolal, a dále i vyčkat prokázání výsledku dědického řízení žalobcem. Převodu pozemků nelze vyhovět, neboť pozemek č. 256/1 v k.ú. Machnín je částečně zastavěn stavbami, žalovaný dále registruje žádost MML pro volnočasové aktivity a do vyřešení žádosti a oddělení pozemků nelze pozemek zařadit do veřejné nabídky nebo jej převést z důvodu § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. Ohledně pozemku č. 567/1, k-ú. Radčice u Krásné Studánky se jedná o příděl historického majetku obce č. 104 ze dne 1.56.1946 a nelze pozemek zařadit do veřejné nabídky nebo jej převést z důvodu § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. Žalovaný dále vznesl námitku litispendence, neboť žalobce žaluje po celé ČR desítky žalob, bylo zastaveno řízení již z tohoto důvodu u Okresního soudu v Pelhřimově a žalovanému je známo, že ohledně totožného restitučního nároku vede dalších nejméně 21 řízení u okresních soudů. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby se shora uvedených důvodů.

Právní zástupce žalobce při jednání uvedl, že co se týká převoditelnosti pozemku č. 567/1 k.ú. Radčice, má za to, že podle zák. č. 172/1991 Sb. měla obec ve lhůtě do 31.3.2013 podat žádost o převedení majetku na katastrální úřad, a pokud tak podle § 8 neučinila, nastává právní domněnka, že tento majetek je od 1.4.2013 státu. Pokud tedy žalovaný nepředložil návrh směřovaný katastru ze strany obce, nebo popřípadě v případě nevyhovění katastrálního úřadu žalobu na určení, má za to, že je to převoditelné, neboť pozemek je veden ve vlastnictví SPÚ, když předkládá výpis ze dne 7.9.2015. Ohledně pozemku č. 256/1 v k.ú. Machnín tvrdí žalovaný, že je pozemek zastavěn částečně stavbami, bylo však zjištěno, že nebylo vydáno žádné stavební povolení, takže pokud tam stavby jsou, jedná se o stavby nepovolené, rovněž tak nesouhlasí, že by pozemek nemohl být vydán pro rozpor s § 6 odst. 1 písm. b) o SPÚ a také odkazovali na listinu ze dne 8.6.2015 zprávu Magistrátu města Liberec – vyjádření, kde je na straně 5 uvedeno, že na tento pozemek nebylo dosud vydáno žádné územní rozhodnutí ani stavební povolení, není vedeno žádné řízení a není určen závaznou částí schváleného územního plánu k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury ani není touto stavbou již zastaven, je rovněž převoditelný. Postoupením pohledávky z původního žalobce pana P. [REDACTED] není nárok na náhradní pozemky prekludován, neboť změnou petitu žalobce nahradil původně požadované pozemky původním žalobcem pozemky svými a svými nároky a tyto nejsou dle našeho názoru prekludovány. Proto tato námitka nemůže obstát. Ohledně vztahu současného žalobce k Liberci a ke zdejší oblasti bylo uvedeno, že původně měl žalobce nárok na rozsáhlý pozemek na Jihlavsku, kde mu náhrada

poskytnuta nebyla, proto se snaží o získání náhrady za svůj nárok na území celé ČR. Žaloba je podána na uspokojení veškerých nároků žalobce a jeho celková hodnota nároku by byla právě využita na úhradu případné kupní ceny. Několik okresních soudů tímto způsobem postupovalo a akceptovalo tento způsob uhrazení kupní ceny za náhradní pozemky. Ohledně případu, kdy argumentovali liknavostí žalovaného ve věci pozemku p.č. 1539/10 k.ú. Vinoř, žaloba byla žalobcem podána na jaře 2012 a na podzim 2012 i přesto žalovaný pozemek dal do výběrového řízení, ačkoliv již v té době ohledně něj byla podána žaloba. Za této situace žalovaný ignoroval jakoukoliv snahu o dohodu ze strany žalobce. Dále v bodě 4 vyjádření žalovaný uvádí, že ve vztahu k vyčíslování nejstaršího restitučního rozhodnutí z roku 2001 nebyl liknavý, neboť k tomuto vyčíslení došlo údajně z důvodu doprojednání dědictví v roce 2012. Žalovaný obdobnou námitku začal vznášet ve všech obdobných řízeních, nicméně je zcela účelová. K vyčíslení nejstaršího rest. rozhodnutí, tedy rozhodnutí OÚ Jihlava – referátu Okresního pozemkového úřadu, ze dne 31.8.2001, totiž došlo v roce 2012 nikoli z toho důvodu, že by žalobce otálel s doprojednáním dědictví, ale z toho důvodu, že teprve v létě 2012 žalovaný žalobci poskytl vyčíslení nároku z tohoto rozhodnutí vyplývajícího. Právní předchůdkyně žalobce a jeho matka Eliška F. [redacted] zemřela dne 18.9.2006 a již dne 19.4.2007 bylo OS pro Prahu 7 rozhodnuto, že jejím jediným dědicem je žalobce, konkrétně bylo rozhodnuto usn. č.j. 22 D 476/2006-22a), které nabylo právní moci 22.5.2007. Jelikož žalovaný v té době tvrdil, že rozhodnutí z roku 2001 není dosud vyčísleno, nebylo možné tento restituční nárok z rozhodnutí vyplývající v dědickém řízení projednat, neboť bez jeho vyčíslení odmítal příslušný notář tento nárok do dědického řízení zahrnout. Mezi žalobcem a žalovaným na toto téma probíhala v následujících letech velice obsáhlá korespondence, ve které zpočátku žalovaný žalobce vyzval, aby pokud není možné tento nárok v dědickém řízení projednat, si nechal od příslušného soudu vystavit potvrzení o okruhu dědiců. To žalobce učinil a potvrzení žalovanému předložil. Nicméně ani na základě potvrzení žalovaný uspokojovat restituční nároky žalobce odmítal. Ze zmiňované korespondence vyplývá, že žalovaný mimo jiné mezi svými jednotlivými útvary se snažil zjistit, zda je vůbec nutné tento nárok v dědickém řízení doprojednat, když je nepochybné, kdo je jeho dědicem. V mezidobí se žalobce z této korespondence mimo jiné dověděl, že příslušný restituční nárok byl oceněn již v roce 2003, nicméně žalovaný žalobci existenci tohoto ocenění zatajoval. K doprojednání příslušného nároku v rámci dědického řízení mohlo dojít až v roce 2012, kdy žalovaný žalobci předložil ocenění tohoto nároku, na základě čehož jej žalobce doprojednal v dědickém řízení.

Z předložených listin vyplývá, že nejstarší restituční rozhodnutí z roku 2001 bylo částečně pravomocné již v roce 2005, od kdy byl žalovaný povinen restituční nároky žalobce alespoň částečně uspokojovat, nicméně namísto toho žalovaný de facto čekal i na právní moc druhého výroku předmětného restitučního rozhodnutí, přestože i změna tohoto výroku nebyla způsobila na povinnosti žalované cokoliv změnit. K vyčíslení restitučního nároku nebylo jeho doprojednání v rámci dědického řízení třeba, jak vyplývá z korespondence mezi jednotlivými útvary žalovaného. Jeho doprojednání tak bylo spíše nezbytné pro právní jistotu žalobce, nikoli žalovaného ve vztahu k uspokojování restitučního nároku. To ostatně potvrzuje i věta uváděná v každém z restitučních rozhodnutí vydaných v roce 2012 a 2013, kde je vždy totožně uváděno, že uplatněný nerozhodnutý nárok přešel na žalobce právě na základě prvního dědického usnesení, tj. usnesení z roku 2007. Již z toho je patrné, že žalovaný bez dalšího uznal přechod restitučního nároku paní Elišky F. [redacted] na žalobce. Pokud žalovaný namítá, že ve značné míře byl již částečně uspokojen žalobce účastí na nabídkových řízeních

a nelze tak hovořit o liknavosti, samotná účast žalobce na výběrových řízeních nevylučuje liknavost žalovaného ve vztahu k jeho jiným nárokům, resp. tuto liknavost nevylučuje částečné uspokojení nároku. Žalobce se zúčastnil soutěže o převod zemědělských pozemků v k.ú. Kunštát u Orlického Záhoří, kdy mu bylo dne 26.8.2015 sděleno, že jeho žádost je neplatná, protože žádá pozemky o vyšší ceně, než kolik činí zůstatek uplatněných restitučních nároků. Následně bylo dne 2.9.2015 žalobci sděleno, že na základě nových skutečností byla jeho nabídka uznána za platnou, když zatím nebylo zjištěno, o jaké nové skutečnosti se jedná. Žalobce má celkový restituční nárok cca 5,5 mil Kč, a tímto žalovaný účelně sabotuje jeho uspokojení, když hodnota zemědělských pozemků byla cca 700.000,- Kč. Jedná se o svévoli ze strany žalovaného.

Ze znaleckého posudku znalce Josefa Slavička č. 3993145/2016 ze dne 10.12.2016 má soud za prokázané, že byl vypracován za účelem oddělení části pozemku parc. č. 256/1 v k.ú. Machnín a jejich následného ocenění. Znalec ocenil oddělením vzniklé pozemky, a to pozemek parc. č. 256/1 o výměře 49.097 m² – orná půda (vč. trvalých dřevin) a pozemek parc. č. 256/21 o výměře 763 m² – orná půda (vč. ovocných a okrasných dřevin), oba v k.ú. Machnín, obec Liberec, přičemž oba shora uvedené pozemky vznikly oddělením z původní pozemkové parcely č. 256/1 o výměře 49.957 m² – orná půda, k.ú. Machnín, a to na základě geometrického plánu pro rozdělení pozemku a vyznačení obvodu budovy č. 1027-21/2016 ze dne 18. 5. 2016 (zpracovaným Annou P. [REDACTED], bytem [REDACTED] IČ 04605501) na 367.481,- Kč.

V souvislosti s geometrickým plánem a částečnému zpětzvetí žaloby ohledně parc. č. 567/1 v katastrálním území Radčice u Krásné Studánky navrhl žalobce změnu žaloby ohledně jejího petitu, čemuž soud vyhověl.

Podle potvrzení Státního pozemkového úřadu, vyčíslení restitučního nároku žalobce ze dne 2.3.2017 má soud za prokázané, že žalobce má dosud nevyřízený nárok dle § 11,17 ve výši 1.241.748 Kč a restituční nárok dle § 118a zákona o půdě ve výši 2.449.952,81 Kč, když stejný restituční nárok má žalobce na základě přehledu nároků ze dne 18.5.2017. Z podání právního zástupce žalovaného ze dne 9.6.2017 soud zjistil, že je tvrzeno, že ke dni 9.6.2017 činí aktuální restituční nárok žalobce 379.362,40 Kč.

Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.

Dle odst. 2 téhož ustanovení veřejné nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevezené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.

Dle odst. 5 osoba, která žádá o převod pozemku, musí požádat pozemkový úřad o převod písemně do jednoho měsíce ode dne vyhlášení prodeje. Dle odst. 8 s oprávněnou osobou, která o nabídnutý pozemek požádá uzavře neprodleně pozemkový úřad smlouvu o bezúplatném převodu. Smlouvu lze uzavřít pouze k uspokojení nároku uplatněného v žádosti.

Dle odst. 9 požádá-li o nabídnutý pozemek více oprávněných osob, vyzve je pozemkový úřad, aby nabídly za pozemek nárok vyšší, než je cena pozemku stanovená podle odstavce 13. Podle výše nabídek stanoví pozemkový úřad pořadí, podle kterého bude postupně navrhopvat oprávněným osobám uzavření smlouvy. Lhůta pro přijetí návrhu činí 14 dnů a po jejím marném uplynutí má právo na uzavření smlouvy oprávněná osoba na dalším místě v pořadí.

Dle § 18a odst. 2 zákona o půdě náhrada spočívá v poskytnutí nemovitostí, s nimiž je pozemkový úřad příslušný hospodařit, nebo v poskytnutí hotovosti ve výši stanovené zvláštním předpisem, popřípadě v cenných papírech, které nemají povahu státních dluhopisů.

Podle § 13 odst. 7 zákona o půdě po uplynutí doby uvedené v odstavci 6 právo na převod pozemku ve vlastnictví státu zaniká. Podle čl. VI. zákona č. 253/2003 Sb. pokud rozhodnutí pozemkového úřadu nabylo právní moci anebo nárok na převod byl uplatněn před účinností tohoto zákona, lhůta pro převod pozemků končí dnem 31.12.2005. Podle nálezu Ústavního soudu ČR vyhlášeného dne 20.12.2005 ve věci sp.zn. Pl.ÚS 6/05 (tzv. „restituční tečky“) se zrušují dnem vyhlášení tohoto nálezu ustanovení § 13 odst. 6, 7 zákona o půdě a čl. VI. zákona č. 253/2003 Sb., pokud se týkají oprávněných osob, kterým vzniklo právo na jiný pozemek podle § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., a jejich dědiců. Klíčovým se pak stal rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 436/2007 ze dne 30.11.2007, který právo postupníka na převod náhradního pozemku z hlediska ukončení lhůty stanovené zákonem pro jeho uspokojení podrobil hlediskům obsaženým v mezinárodní smlouvě - Evropské úmluvě o lidských právech, jež má před zákonem přednost. Zde Nejvyšší soud uvedl, že je třeba vycházet z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 6/05, který zrušil tzv. „restituční tečku“ jen ve vztahu k původním oprávněným osobám. Důraz klade na dosažení spravedlivé rovnováhy mezi obecným zájmem na ukončení procesu restitucí a požadavkem na ochranu práv jednotlivce.

Ještě předtím, než soud ve věc rozhodl, vzal žalobce žalobu k pozemku parc. č. 567/1 v katastrálním území Radčice u Krásné Studánky zpět. Soud proto řízení v tomto rozsahu podle § 96/1 o.s.ř. se souhlasem žalovaného zastavil.

Mezi účastníky není sporu, že nevypořádané restituční nároky vyplývají z:

- Rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava – Referátu okresního pozemkového úřadu ze dne 31. 8. 2001, č.j. PÚ-1/313/01-201/3-R 1, které nabylo právní moci dne 24. 4. 2003;
- Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Jihlava ze dne 19. 9. 2012, č.j. PÚ-313/01-202/1-R3, které nabylo právní moci dne 1. 10. 2012;

- Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 28. 5. 2013, č.j. SPU 206917/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 3. 6. 2013;
- Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 6. 9. 2013, č.j. SPU 365531/2013/520100/Krška, které nabylo právní moci dne 11. 9. 2013; a
- Dohody o vyčíslení restitučního nároku – náhrady za živý, mrtvý inventář a zásoby ze dne 13. 12. 2012 ve znění jejího dodatku ze dne 27. 11. 2013, když uvedená skutková zjištění soud učinil z těchto listin. Dále je nesporné, že žalobce je oprávněnou osobou dle § 4 zákona o půdě. Nadále je mezi účastníky sporná aktuální výše restitučního nároku žalobce, když však i z její nižší tvrzené výše žalovaným ve výši 379.362,40 Kč ke dni 9.6.2017 je patrné, že i tento stačí na úhradu ceny pozemku parc. č. 256/1 o výměře 49.097 m² – orná půda (vč. trvalých dřevin) a pozemku parc. č. 256/21 o výměře 763 m² – orná půda (vč. ovocných a okrasných dřevin), oba v k.ú. Machnín, obec Liberec v hodnotě 367.481,- Kč. Mezi účastníky je nesporné, že tyto pozemky jsou ve vlastnictví České republiky, právo hospodaření má žalovaný, žalovaný neměl námitky k ocenění pozemků, namítal však, že převodu pozemků nelze vyhovět, neboť pozemek č. 256/1 v k.ú. Machnín je částečně zastavěn stavbami, žalovaný dále registruje žádost MML pro volnočasové aktivity a do vyřešení žádosti a oddělení pozemků nelze pozemek zařadit do veřejné nabídky nebo jej převést z důvodu § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb. Ze zprávy ze dne 8.6.2015 u Magistrátu města Liberec soud zjistil, že na tento pozemek nebylo dosud vydáno žádné územní rozhodnutí ani stavební povolení, není vedeno žádné řízení a není určen závaznou částí schváleného územního plánu k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury, ani není touto stavbou již zastaven, proto dospěl k závěru, že je převoditelný.

Soud se tedy dále zabýval tím, zda s ohledem na povahu této žaloby se žalobce mohl domáhat žalobou svého nároku na nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s ním smlouvu o převodu nemovité věci jako pozemkové náhrady ve smyslu zákona o půdě.

Právo oprávněné osoby na převod náhradního pozemku ve smyslu ust. § 11 odst. 2 zákona o půdě lze realizovat i prostřednictvím žaloby na vydání konkrétního pozemku, při liknavém postupu žalovaného, aniž by musela být splněna podmínka předchozího zahrnutí tohoto pozemku do veřejné nabídky. Proto se soud zabýval tím, zda restituční nárok žalobce, respektive jeho matky, nebyl dlouhodobě uspokojen, což je zapotřebí zkoumat i z hlediska objektivního, tedy s přihlédnutím k celkové době restitučního řízení od doby vzniku restitučního nároku. Matka žalobce, Eliška F. [redacted] uplatnila nárok na vydání dle zákona o půdě již dne 2.3.2001 v k.ú. Puklice, nároky dle zákona o půdě mají prioritu a žalovaný byl povinen činit úkony pro uspokojování nároků oprávněných osob. Objektivně je nepochybné, že náhrada by měla být poskytnuta v co nejkratší lhůtě, právní předchůdkyně žalobce Eliška F. [redacted] zemřela dne 18.9.2006, žalobce v řízení doložil že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 22 D 476/2006 – 22 a) ze dne 19. 4. 2007 bylo potvrzeno, že jejím jediným zákonným dědicem je žalobce. Bez ocenění předmětného restitučního nároku nebylo doprojednání dědictví možné, nechal si žalobce v návaznosti na právě uvedený dopis žalovaného pro účely jednání se žalovaným dne 9. 4. 2008 od Obvodního soudu pro Prahu 7

vystavit potvrzení o okruhu dědiců, ve kterém je uvedeno, že veškeré dědictví po pí. Elišce F█████ nabyt žalobce. Dotaz žalobce, zda je nezbytné, aby restituční nárok vyplývající z rozhodnutí z roku 2001 byl doprojednáán v dědickém řízení, či zda žalovanému postačuje usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7, které žalobce označuje za jediného dědice pí. Elišky F█████, tak zůstal ze strany žalovaného nezodpovězen. Výše uvedeným dotazem žalobce vzneseným v roce 2008 se žalovaný začal zabývat až v roce 2011, jak vyplývá z korespondence, kterou mezi sebou vedly jednotlivé útvary žalovaného což vyplývá z dopisu Ing. Jaroslava H█████, vedoucího Krajského pracoviště PF ČR pro kraj Vysočina, ze dne 16. 5. 2011, adresovaném JUDr. Jarmile S█████ ze sekce právní PF ČR, když z něj vyplývá, že od samého počátku žalovanému zcela postačovalo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 o tom, že žalobce je jediným zákonným dědicem pí. Elišky F█████, které nadto bylo ohledně rozhodnutí z roku 2001 akceptováno Krajským soudem v Brně, konkrétně usnesením č.j. 18 Co 144/2006-394 ze dne 7. 8. 2007. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že požadavek žalovaného nad tento rámec byl nepřiměřený, když navíc následující jednání žalovaného ex post mělo ospravedlnit liknavost, nečinnost a svévoli.

Dále žalobce doložil, že v letech 2012 a 2013 se e zúčastnil nabídkového řízení žalovaného celkem 18krát. Žalobce prokázal, že v rozporu se zákonem o půdě žalovaný upřednostnil prodej pozemků před uspokojováním restitučních nároků oprávněných osob, když dne 5. 10. 2011 uzavřel žalovaný v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona o půdě kupní smlouvu č. 1006951120 s AGRO družstvem vlastníků Puklice (tedy osobou od žalobce odlišnou), jejímž předmětem byly pozemky, ohledně kterých uplatnil žalobce restituční nárok. Z důvodu právě popsaného postupu žalovaného žalobce doložil podání správní žaloby k Okresnímu soudu v Jihlavě, když nezákonné rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2013 č.j. SPU 368287/2013/520100/Krška1 tak bylo dne 22. 6. 2015 nahrazeno dosud nepravomocným rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě č.j. 9 C 247/2013-148. Dále žalobce doložil, že tvrzení žalovaného, že restituční nároky oprávněných osob vypořádává v souladu s ust. § 11a zákona o půdě prostřednictvím veřejných nabídek pozemků, je nepravdivé, neboť při posledním pokusu žalobce zúčastnit se nabídkového řízení (ohledně 9ti pozemků v k.ú. Kunštát u Orlického Záhoří, okres Rychnov nad Kněžnou) byl žalobce žalovaným z tohoto nabídkového řízení nezákonně vyřazen, přičemž důvody tohoto vyřazení žalovaný žalobci navzdory jeho opakovaným výzvám nesdělil, když následně na základě podnětu žalobce žalovaný rozhodl o neplatnosti tohoto vyřazení, když ve vztahu k žalobci jednal žalovaný protizákonně a liknavě, čemuž nasvědčuje to, že rozhodování žalovaného o restitučních nárocích žalobce trvalo celkem 12 let, o restitučních nárocích žalobce rozhodoval žalovaný postupně, a to tak, že první restituční rozhodnutí vydal žalovaný nejprve v roce 2001, přičemž další restituční rozhodnutí následovala až v letech 2012 až 2013; při následném vyčíslování restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí z roku 2001, neboť ode dne, kdy předmětné rozhodnutí nabylo částečně plné moci (5. 11. 2005), do dne, kdy žalovaný poskytl žalobci vyčíslení nároku z rozhodnutí vyplývajícího (7. 8. 2012), uplynulo bezmála 7 let, během kterých byla žalobci z důvodu svévole žalovaného účast v nabídkových řízeních pro oprávněné osoby odepřena; při řešení nastalé situace ohledně pozemku Vinoř, neboť, bez ohledu na pochybení žalovaného v této věci, žalovaný jednal svévolně již tím, že opakovaně nereagoval ani na naléhavé a opakované výzvy žalobce k řešení nastalé situace a dále v přístupu žalovaného k restitučním nárokům žalobce obecně, neboť žalovaný v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona o půdě převedl pozemky, ohledně kterých žalobce uplatnil restituční nárok, na třetí osoby, a to tak, že žalovaný ve vztahu k žalobci porušoval zákon o půdě. Žalovaný se

odvolal na nedostatek pravomoci tyto převody zrušit a namísto toho žalobce vyzval, ať se obrátí na soud. Objektivně je nutno přisvědčit námitce žalobce, že pí. Eliška F. [REDACTED] uplatnila své restituční nároky dle zákona o půdě poprvé již v roce 1992 a podruhé pak v roce 2001, když přestože restituční nároky byly u žalovaného uplatněny již v roce 2001, k definitivnímu rozhodnutí a vyčíslení restitučních nároků došlo až v letech 2012 až 2013, následkem čehož zůstává velmi významná část restitučních nároků žalobce dosud nevypořádána. Je notorií zjištěnou ze zpráv Nejvyššího kontrolního úřadu v r. 2003 a 2008, že žalovaná převáděla pozemky na osoby, které neměly status oprávněných osob mimo veřejnou nabídku, prodávala pozemky obcím, ačkoliv měly být nabídnuty nejdříve oprávněným osobám k uspokojení jejich restitučních nároků, přestože se pozemky nacházely v obcích s dosud nevypořádanými nároky oprávněných osob, upřednostňovala prodej pozemků před vypořádáním restitučních nároků oprávněných osob, když tyto závěry svědčí o tom, že při plnění povinností opakovaně porušovala zákon o půdě. Takový postup skutečně svědčí o svévoli žalované, a objektivně právě zapadají do shora, žalobcem popsáného období let 2001 až 2012. Soud tak dospěl k závěru, že žalobce musel využít institutu nahrazení projevu vůle pro liknavé a svévolné počínání žalované. Z povahy restitučního zákona č. 221/1991 sb. plyne, že by měly být, byť částečně, odčiněny křivdy, spočívající v odejmutí půdy právním předchůdcům bez náhrady. Ze shora uvedeného vyplývá, že počínání žalované lze označit za svévolné a liknavé. Pokud jde o obranu žalovaného, a to námitku, že nároky žalobce jsou prekludovány ke dni 31.12.2005, a postoupením nároku není možné, aby došlo ke znovuzískání již jednou prekludovaného práva na vydání náhradních pozemků, má soud za to, že toto se netýká původních nároků oprávněných osob, kterou žalobce bezesporu je. Právě v jeho případě je možné prolomení postupu nabýt pozemek bez veřejné nabídky, když je to právě odůvodněné liknavým postupem žalovaného, bez ohledu na teritoriální umístění pozemku na území ČR. Žalovaný dále vznesl námitku litispendence, z důvodu, že žalobce žaluje po celé ČR desítky žalob. Zde je nutno uvést, že žalobce má právo na soudní ochranu, soud zkoumá za této situace jen, zda jeho hodnota restitučního nároku ke dni rozhodnutí je vyšší než cena vydávaných pozemků, není to důvodem pro zastavení řízení za situace, že je tato podmínka splněna. Žalobě teda s ohledem na shora uvedené a skutečnost, že žalobce má právo na soudní ochranu, vyhověno.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť žalovaný měl ve věci plný úspěch, a má tak nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů, a to za 13 úkonů právní služby po 9.780,- Kč (tarifní hodnota 367.481,- Kč), tj. 127.140,- Kč, 13 režijních paušálů po 300,- Kč, celkem 131.040 Kč, k tomu 56 půlhodin za ztrátu času po 100 Kč, tj. 5.600 Kč, náhrada hotových výdajů cestovní náklady, Praha Liberec a zpět, celkem 7 x automobilem s celkovými náklady 9.713 Kč. Zástupce žalovaného je plátce DPH, tedy bylo přiznáno DPH 21% z částky 146.353,- Kč, celkem tedy náklady řízení 177.087,13 Kč.

O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř., když soud neshledal podmínky pro její prodloužení či plnění ve splátkách.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do patnácti dnů následujících po dni jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci, písemně, ve dvou vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho soudního výkonu.

V Liberci dne 21. června 2017

Mgr. Jiří Kalík, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Alena Kurtinová

Tento rozsudek č. j. 25 C 299/2005-558 ze dne 21. 6. 2017 nabyl právní moci dne 20. 6. 2018 a je vykonatelný dnem 6. 7. 2018, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 29 Co 22/2018-688 ze dne 24. 5. 2018.

Vyznačení doložky provedla dne 13. 8. 2018 Alena Kurtinová.